

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w K.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 listopada 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;**
- 3) przyznaje radcy prawnemu M. W. ze środków budżetowych Skarbu Państwa Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł wraz z należnym podatkiem od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w tym przedmiocie jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z naruszenia art. 233 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., art. 382 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c., art. 102 k.k.w., art. 24 i 23 k.c. oraz art. 2, 30, 40 i 41 ust. 1 Konstytucji RP, art. 3 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka oraz art. 448 k.c. Zdaniem powoda, o zarzucanej wadliwości orzeczenia zdecydowało jego oparcie na niepełnym i wadliwie ocenionym materiale dowodowym, w warunkach, gdy Sąd drugiej instancji powinien był orzec korzystnie dla powoda lub choćby uchylić wyrok Sądu pierwszej instancji i przekazać sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywiście naruszenie ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). O przyjęciu skargi kasacyjnej do

rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Zarzuty zgłoszone przez powoda w większości nawiązują do takich okoliczności faktycznych, które prezentował on przed Sądami *meriti*, a nie do tych, które zostały przyjęte za podstawę faktyczną rozstrzygnięcia. Tymczasem podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W motywach orzeczenia Sądu drugiej instancji ujawnione zostało stanowisko tego Sądu wobec wszystkich twierdzeń i zarzutów powoda wraz objaśnieniem przyczyn, które skłoniły ten Sąd do dokonania konkretnych ustaleń i podjęcia zaskarżonego orzeczenia. Powód dochodził roszczeń zmierzających do usunięcia skutków naruszenia jego dóbr osobistych w związku z warunkami, jakie zostały mu stworzone dla odbycia kary pozbawienia wolności. Ustalenia przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia nie potwierdziły tezy, że warunki te miały formę sztywną wymierzonej w osobę powoda, że mogły godzić w jego cześć i godność. Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie wskazuje na to, by postępowanie przed Sądem drugiej instancji czy sposób rozstrzygnięcia sprawy przez ten Sąd były na tyle wadliwe, żeby można za usprawiedliwiony uznać zarzut powoda o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 25 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 490) orzeczono jak w sentencji.

O wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi powoda Sąd Najwyższy orzekł stosownie do § 2, § 11 ust. 1 pkt 25 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia powołanego wyżej.